

Η ζωή με ή χωρίς Χριστό;

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μαρωνείας και Κομοτηνής

Το μήνυμά της για την Κυριακή ΣΤ' Λουκά εξέδωσε η Ιερά Μητρόπολη Μαρωνείας και Κομοτηνής προς τον πιστό λαό, στο οποίο τονίζονται τα βαθύτερα νοήματα της ευαγγελικής περικοπής.

Αναλύτικά το μήνυμα:

Ἡ Εὐαγγελικὴ περικοπὴ ἀναφέρεται στὴ θεραπεία ἑνος δαιμονισμένου τῆς πόλεως τῶν Γαδαρηνῶν. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἐξουσίαζε τὸν ἑαυτό του, διότι κατευθυνόταν ἐδῶ κι ἐκεῖ ἀπὸ δαιμόνια, χωρὶς νὰ μπορεῖ νὰ ἀντιστέκεται. Τὸ κατάντημα τοῦ δαιμονιζομένου ἦταν δραματικὸ καὶ ἡ ζωὴ του ταλαίπωρη. Κυκλοφοροῦσε γυμνός, δὲν κατοικοῦσε σὲ σπίτι, διανυκτέρευε σὲ μνήματα ἢ τριγυρνοῦσε σὲ ἔρημους τόπους. Συχνὰ ἀγρίευε, ἔφθανε σὲ ἑξαλλὴ κατάσταση καὶ παραφερόταν. Γιὰ ἀσφάλεια δική του καὶ τῶν ἄλλων τὸν ἔδεσαν, ἀλλ' αὐτὸς ἔσπαζε τὶς ἀλυσίδες τῶν χειρῶν καὶ τὰ σιδερένια δεσμὰ τῶν ποδιῶν του. Ἦταν ἐπικίνδυνος γιὰ τοὺς διερχομένους καὶ ἀποτελοῦσε μεγάλο καὶ σοβαρὸ πρόβλημα γιὰ τοὺς κατοικοὺς τῆς περιοχῆς.

Τὸν δυστυχῆ αὐτὸν συνάντησε ὁ Χριστός, μόλις ἔφθασε στὸν τόπο του καὶ τὸν θεράπευσε. Διέταξε τότε τὰ δαιμόνια ποὺ τὸν εἶχαν κυριεύσει νὰ φύγουν ἀπὸ μέσα του, ὥστε νὰ ἐλευθερωθεῖ ἀπὸ τὴν κυριαρχία τους. Στὰ δαιμόνια ἐπέτρεψε νὰ εἰσέλθουν σ' ἓνα κοπάδι χοίρων, ποὺ ἔβοσκε σὲ κοντινὸ βουνὸ τῆς περιοχῆς. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν ὁ βασανιζόμενος ἄνθρωπος ἀπαλλάχθηκε ἀπὸ τὴν τυραννία τῶν δαιμόνων καὶ θεραπεύθηκε. Ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς θὰ γράψει κατόπιν: «Ὁ Ἰησοῦς διῆλθεν εὐέργετων καὶ ἰώμενος πάντας τοὺς καταδυναστευομένους ὑπὸ τοῦ διαβόλου».

Τὸ γεγονὸς ἀνησύχησε καὶ ἀναστάτωσε τοὺς βοσκοὺς τῶν χοίρων, ὅπως καὶ ὅλους τοὺς κατοικοὺς τῆς πόλεως καὶ τῆς περιοχῆς. Οἱ χοῖροι, ὅταν κυριεύθηκαν ἀπὸ τὰ δαιμόνια, ἀγρίεψαν καὶ ἄρχισαν νὰ τρέχουν. Ὁρμησαν στὸν κρημνὸ, ἔπεσαν στὴ λίμνη καὶ πνίγηκαν. Φαίνεται πὼς ἔτσι ἔπρεπε νὰ γίνεи, διότι ἡ βοσκὴ τῶν χοίρων τότε δὲν ἐπιτρεπόταν. Ὁ μωσαϊκὸς νόμος χαρακτήριζε ἀκάθαρτο τὸ χοιρινὸ κρέας καὶ ἀπαγόρευε τὴν χρησιμοποίησή του.

Τὸ αἶσθημα τῆς ἐνοχῆς τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν γιὰ τὸ παράνομο ἐμπόριο, ἀλλὰ καὶ ὁ φόβος μήπως ὑποστοῦν οἰκονομικὴ ζημιὰ, τοὺς ὁδήγησε σὲ ἀπρόσμενη καὶ ἀνεπίτρεπτη συμπεριφορὰ. Οἱ κάτοικοι τῶν Γαδαρηνῶν δὲν χάρηκαν γιὰ τὴν ἀποκατάσταση τῆς υγείας τοῦ συμπατριώτη τους, ποὺ ἐπὶ χρόνια ταλαιπωροῦταν καὶ βασανιζόταν. Οὔτε ἐνιωσαν ἀνακούφιση ἀπὸ τὴ λήξη τοῦ σοβαροῦ κινδύνου καὶ προβλήματος τῶν κατοίκων ὅλης τῆς περιφερείας. Δὲν σκέφθηκαν ὅτι μὲ τὴν παρουσία τοῦ Χριστοῦ στὸν τόπο τους θὰ εἶχαν τὴν εὐκαιρία νὰ εὐεργετηθοῦν καὶ ἄλλοι συμπατριῶτες τους.

Τυφλωμένοι οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τὸ ὑλιστικὸ πνεῦμα καὶ τὸ ἀνάλογο συμφέρον πλησίασαν τὸν Χριστό καὶ Τοῦ ζήτησαν νὰ ἀπομακρυνθεῖ ἀπὸ τὸν τόπο τους.